BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Y. Ergin Doğan tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Sayı: 27 F. 250 Krş. / Siyasi Gazete / 9.7.1977

Yeni MC ne yapar?

Eskiden
ne yaptıysa onu...

(Hatta beterini)

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Siyasi Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. :
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
MURAT MATBASI
Koll. Şrt.

Abone Şartları
Yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ
9.7.1977

İÇİNDEKİLER

YENİ MC NE YAPAR?
ESKİSİ NE YAPTIYSA ONU
HATTA, DAHA KÖTÜSÜNÜ 3

TEP Bildirileri 5

Kavga Kimle Kimin
Arasında 6

FAŞİZME KARŞI İDEOLOJİK
MÜCADELENİN ÖNEMİ . . . 8

«Kurtuluş»un Demokratik Devrim
Anlayışının Eleştirisi: II . . . 10

Çin'in Filistin Halkına Yardımı . . . 13

İşçilere Karşı Tutum 14

SİYASİ ÇİZGİNİN AYNASIDIR
KAZANAN İŞÇİ SINIFIDIR . . 16

YORUMSUZ

«Süleyman Aslan'ın yasal sorumluluğunda haftalık olarak yayınlanan (BAĞIMSIZ TÜRKİYE) 2. 6. 1977 tarih ve 26 sayılı nüshasının 15 ve 16. sahifelerinde (Ulusal Sorunda Devrimci Tutum) başlıklı yazıyla Kürtlerin yaşadıkları Türkiye, İran, ve Suriye'de devrimci güçlerle eylem birliği yapmaları milli demokratik aşamada Kürt sorununun Türkiye'de bilimsel sosyalizmin ilkelerine uygun olarak nasıl çözüleceğini hususuna değinilerek söz konusu yazının tüm muhtevası itibarıyla bu konuyu işlemek suretiyle T. C. K. 142/3 maddesine muhalif harekette bulunduğu cihetle sorumluları hakkında gerekli tahkikat alınarak söz konusu haftalık Bağımsız Türkiye gazetesinin toplattırılmasına karar verilmesi için C. Savcılığı basın bürosunun 27. 6. 1977 tarih ve 1977/563 Hz. yazılarıyla (...) tevdi edilmiş olmakla tetkik edilerek gereği DÜŞÜNÜLDÜ :

Suçun mahiyeti niteliği ve devlet güvenliliğinin korunması ve sorumluları hakkında tahkikat açılmış bulunan gazetenin piyasada satışının suçu temadisine imkan hazırlamak bakımından subutu delillerden olmak üzere 27. 6. 1977 tarihli haftalık BAĞIMSIZ TÜRKİYE gzetesinin (...) toplattırılmasına (...) karar verildi.

İmza ve mühür
Hakim 10817

●

Satırlarıma başlamadan önce BAĞIMSIZ TÜRKİYE'ye emeği geçen arkadaşlara selam eder, çalışmalarında başarılar dilerim.

Adresimi değiştirmek istiyorum. Yazdığım adrese gazeteyi gönderirseniz beni çok memnun edersiniz.

Mektubuma değil satırlarıma son verirken tekrar tekrar selam eder, devrimci çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Dalaman'dan bir
Devrimci

●

«BAĞIMSIZ TÜRKİYE» Yayınları Merkezine,

Bizler Buca cezaevinde tutuklu bulunan siyasi tutuklular ideolojik eğitimimizin bir parçası olarak yayın ve dergilerinizden yararlanmayı düşünüyoruz. Bu konuda bizlere yardımcı olacağınızı ve yayın ve dergilerinizden, ücretsiz olarak düzenli bir şekilde göndereceğinizi umuyoruz...

Siyasi Tutuklular adına
Koğuş temsilcisi
Erhan Erdoğmuş

●

«BAĞIMSIZ TÜRKİYEYİ»yi çevreme tanıtmak ve satıcılığını yapmak istiyorum.

Boğazlıyan'dan Bir
devrimci

●

«Yayınlandığını gazetelerden öğrendiğim BAĞIMSIZ TÜRKİYE gazetesinin adresime sürekli olarak gönderilmesini arz ederim.

Bitlis'den Devrimci
Öğretmen

●

«Aşağıda yazılı adresime BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin (...) sayısından itibaren 25 adet gönderirseniz burada satar size parasını gönderirim, satılmazsa bile yine gazete merkezine para gönderirim, katkım olur. Elimden geldiği kadar gazeteyi çevreme tanıtıp, satacağım.

Devrimci-demokratik mücadelenizde başarılar dilerim, saygılar sunarım.

Varto'dan Bir
Devrimci

BAŞYAZI:

Yeni MC Ne Yapar?

Eskisi Ne Yaptıysa Onu Hatta Daha Kötüsünü

Ecevit, Demirel'in 1969 da yaptığı işi beceremedi. Mebus pazarı kurarak eksiğini tamamlayıp güvenoyu alamadı. Kuşkusuz bu, Ecevit'in lehine bir durum. CHP azınlık hükümeti programının, bu partilerinin seçim kampanyası savunmuş olduğu küçük burjuva dönüşümcü programa ters düşen birçok tavizler içermesi yetmiyormuş gibi, bir de Demirel'in ustası bulunduğu «utanç verici» yöntemlerle adam ayartmaya kalkılsaydı, sonuç, bizce beterin beteri olurdu.

Ecevit kabinesinin bu meclisten güvenoyu alamaması beklenilen bir sonuçtu. Biz başından beri Başbakanın bu konudaki iyimser tutumunu gerçekçi saymadık. Çözümün «şerrin ehveni» bir koalisyon olduğu görüşünü benimsemedik. Son gelişmelerden çıkan biricik olumlu sonuç, MC'nin hükümeti Cumhurbaşkanınca onaylanan Ecevit kabinesine teslim etmiş olmasıdır. Bu durum geçici de olsa, olanaklar bilinçle, kararlılıkla kullanıldığında demokratik güçlerin leyhine birçok olumlu taşarruflara olanak sağlayabilir. Yeterki yürekle hareket edilebilsin, demokratik kamu oyu uyanık ve hareket halinde tutulabilsin ve faşist cephenin yıldırma taktiklerine, kuru sıkı tehditlerine papuç bırakılmasın.

Şimdi Cumhurbaşkanı hükümeti kurma görevini AP Genel Başkanına vermiş bulunuyor. Demirel kolları sıvamış, yeni bir MC hükümetini hortlatmak üzere işe girişmiştir. Eski MC'nin sicili ortadadır. İkibuçuk yıllık MC dönemi, tarihimizin en karanlık aşamalarından birini oluşturur. Bu dönemde faşist cephe partileri özellikle AP ve MHP, siyasi cinayetleri, işkenceyi, burjuva hukuk devletine ters düşen yasa dışı yöntemleri rüşveti, yolsuzlukları hükümet etmede olağan araçlar saydılar. Bu dönemde yüzlerce genç vatandaş siyasi cinayetlere kurban gitti, binlercesi faşist silahlı saldırılar sonucunda yaralandı. Bu dönemde kolluk kuvvetleri, faşizmin üniformasız vurucu gücünün yardımcısı durumuna getirildi. Faşist katiller resmen korundu, bunların yakalanarak adalet önüne getirilmeleri bile bile engellendi. Bu dönemde faşist cephe Amerikan casusluk örgütü CIA'nın ve onun yerli şubesinin de katılmasıyla bir 1 Mayıs katliamını tertiplemeye kadar, Tükiye'nin en büyük partisinin liderlerine karşı suikast girişimlerini düzenlemeye kadar işi vardırdı. Rüşvetlerin, yolsuzlukların, rezaletlerin ayyuka çıktığı bu dönemde Türkiye ekonomisi iflâs durumuna düşürüldü. Gene bu dönemde güdülen halk düşmanı iktisadi politika sonucu enflâsyon görülmedik derecelere vardırıldı ve emekçi halkımız böylelikle en derin bir yoksulluğun içine itildi. Bu dönem, belli başlı devlet ve eğitim kurumlarının faşist militanların işgaline uğratıldığı, ordunun yüksek kademelerinde faşist darbe tertiplerinin tezgâhlanmaya çalışıldığı dönemdir.

İşte Demirel'in hortlatmaya çalıştığı MC budur. Ama yeni MC bu kadarıyla da kalmayacak eski MC'yi aratacaktır. Faşist cephe partilerinin oluşturduğu cephenin bileşiminde, seçim sonucu bazı değişiklikler meydana geldi. Bunlar olumsuz yönde değişikliklerdir. Faşist cephe eskisinden daha faşisttir. Dün bu kefede MHP üç milletvekiliyle yeralıyordu bugün bu faşist partilerin en saldırganının Meclisteki milletvekili sayısı 16'yı bulmuştur. AP'nin koltuğu altında bu küçücük faşist parti, kaynağı karanlık sınırsız maddi olanaklardan da yararlanarak böylesine bir ilerleme kaydetmiştir. Faşist cephe içinde gardrop Atatürk'çülüğün temsilcisi durumunda olan CGP büyük kayıplara uğrayarak etkisiz duruma düşmüştür. MC içinde yer alan ve tüm iç çelişkilerine karşın, gene de işbirlikçi sermayeye bazı ba-

TÜSTAV

kımlardan ters düşen bir iktisadi politikayı savunmuş bulunan MSP'nin milletvekili sayısı yarıya düşmüştür. Son seçimler bu partinin bir gerileme sürecine girdiğini göstermektedir. Faşist cephenin parlamanter alanda baş temsilcisi durumunda bulunan AP bu seçimlerden kazançlı çıkmış ve tehlike saydığı DP'yi ezebilmiştir.

Sağdaki kuvvet dengesinde meydana gelen bu değişiklik yeni MC'nin politikasına da yansıyacaktır. Yeni MC ne yapacak sorusuna karşılık «eskisi ne yaptıysa onu» değildir. Yeni MC eskisinin beterini yapacaktır.

Bu durumda demokratik güçlerin bu yeni MC nin kurularak yurdumuzun başına çöreklenmesini engellemek için gereken uyanıklığı, demokratik dayanışmayı ve eylem birliğini göstermeleri ivedi görevdir.

Mevcut «parlamento aritmetiği» denen şey karşısında, kısa vadede koalisyon tek çözüm olarak gözüktüğüne göre, «şerrin ehveni» bir koalisyon hangisi olabilir ?

Bu, elbetteki büyük sermayenin ve emperyalist mihrakların önerdikleri gibi bir CHP-AP koalisyonu olamaz. Şu gerçek bilinmelidir: Türkiye de bugün en bilinçli faşist parti, gericiliğin her çeşidini en bilinçli bir biçimde kışkırtan parti AP dir. Dolayısiyle bu parti demokratik güçlerin karşısına dikilen en büyük engeldir. Bu demokratik güçler safında, tüm iç çelişkilerine, tüm tutarsızlıklarına karşın yeralan bir CHP'nin bugünkü ortamda AP ile kolkola hükümet etmeye kalkışması bir bakıma CHP için siyasi intihar olur. CHP AP koalisyonu önerenler yalnızca eski Filipin demokrasiciliği oyununu hortlatmak istemiyorlar, bu çevreler aynı zamanda CHP'ye bir küçük burjuva dönüşümcü parti olarak umut bağlamış olan geniş yığınları düş kırıklığına uğratarak CHP'yi bu tabandan koparmak da istiyorlar.

Öteki partiler sözkonusu olamıyacağına göre bu durumda kısa vadede, «şerrin ehveni» tek çözüm bir CHP-MSP koalisyonu olarak gözükmektedir. **«Bağımsız Türkiye»** nin bir önceki sayısında (12. 6. 1977), hükümeti kurma görevinin Ecevit'e verilmesi gerektiğini belirttikten sonra şöyle deniyordu: «Bu nasıl bir hükümet olabilir? (Ecevit in kuracağı hükümet kasdediliyor) iki olasılık var: ya azınlık hükümeti (...) ya da 1974 de olduğu gibi bir CHP-MSP koalisyonu. Her iki durumda da CHP büyük ustalık ve esneklik gösterebilmelidir. Temel ilkelere bağlı kalınmakla birlikte, birçok sorunlarda MSP'ye taviz verilebilir. İşbirlikçi sermayenin etkin bir kesiminin, Atatürkçülüğü savunur görünerek MSP'nin defterini dürme çabasında olduğu biliniyor. Tüm tutarsızlıklarına karşın, liderlerinin gülünç denebilecek birçok çıkışlarına karşın, MC'ye katılmış olmak gibi kötü bir sicile karşın, MSP gene de bir AP ile, bir MHP ya da CGP ile aynı sepete konamaz. Bu partinin zaman zaman ulusal bir politikayı savunduğu olmuştur. AET konusunda olsun, montaj sanayiine karşı çıkışında olsun MSP'nin zaman zaman CHP'den daha tutarlı bir çizgi izlediği söylenebilir. Sekiz aylık CHP-MSP koalisyon hükümetinin icraatı koşullara göre birçok olumlu adımları içerebilmiştir. Af kanunu bu dönemde yasalaşmıştır. Haşhaş ekimi kararı ABD ye karşın bu dönemde alındı, Kıbrıs'a ilk çıkartma gene ABD'ye, Yunan Cuntasına ve Samson'a karşın bu dönemde gerçekleşti. CHP' Atatürkçülüğün anti-emperyalist ve dönüşümcü özüne sahip çıkarak, ama Fevzioğullarının gardrop Atatürkçülüğüne, Erim--Melen takımının 12 Mart Atatürkçülüğüne karşı çıkarak MSP'yi faşist cephenin kucağına itmemek için gerekeni yapmak zorundadır. Ecevit ve arkadaşları burada gereken devlet adamlığı niteliğini gösterebildikleri takdirde halka vaadetmiş oldukları birçok şeyleri gerçekleştirebilirler».

Evet, seçimlerden hemen sonra daha kesin sonuçlar alınmadan biz böyle diyorduk. Bugün de aynı şeyi söylüyoruz: İçinde bulunduğumuz koşullarda «şerrin ahveni» bir CHP-MSP koalisyonudur. Büyük işbirlikçi sermayesinin, gardrop Atatürkçülerinin ve tabii tümüyle faşist mihrakların buna karşı çıkmaları, bunu engellemek için türlü tertiplere gerişmeleri nedensiz değildir.

Elbetteki böyle bir koalisyon, halkımızın çözüm bekleyen belli başlı sorunlarına çözüm getiremez. Ama bu çözümleri, en elverişli şartlarda güvenoyu alabilecek bir CHP iktidarı da getiremez. Bu partilerin sınıf karakteri böyle birşeye engeldir. Burada sözkonusu olan yalnızca Türkiye'de demokratik güçlerin özellikle sosyalist hareketin bir ölçüde de olsa toparlanabilmesini sağlayacak burjuva hukuk devletinin sınırlı özgürlük ortamının yaratılıp yaratılmıyacağıdır. Şu anda politika ufuklarında bu doğrultuda bir gelişmeyi sağlayacak başka bir çözüm gözükmüyor.

TEP Basın Bildirileri

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, Ecevit kabinesine güven oyu sorunu ile ilgili olarak aşağıdaki demeci vermiştir.

«Anayasa'da güven oyu müessesesesinin aşamaları açıklıkla belirtilmiştir. Millet vekilleri, güven oyu isteyen hükümetin programını dinliyecekler, tartışmalara katılacaklar, bu sırada güven oyu verip vermemelerinin nedenlerini Meclis kürsüsünden açıklayacaklar ve ancak programı ve eleştirileri göz önünde tutarak bir karara varıp oylarını kullanacaklardır. Bu, tek tek milletvekilleri için de geçerlidir.

«Programın okunmasıyla tartışmalar arasına, tartışmaların sona ermesi ile güven oyu arasına süreler konması, güven oyunun olup bittiye getirilmesini önlemek içindir.

«Oysa AP, MHP ve ve onlara katılan MSP Meclis grupları ilk iki aşamada parlamentoyu boykot etmişler ve son gün gelip programı tartışmadan kırmızı oy kullanma kararı almışlardır. Demirel'in yönettiği açık olan bu ambargo hareketi, CHP'den çok, Ecevit kabinesini onaylamış olan Cumhurbaşkanını hedef almaktadır. Yani faşist cephe partileri Parlamentoyu boykotu, Devlet Başkanına karşı bir protesto aracı olarak kullanıyorlar.

«Red oyu vermeyi kararlaştırdıkları hükümet programı, sermaye çevrelerinin bile olumlu karşıladığı, egemen güçlere birçok açık ya da üstü örtülü tavizler içeren, kimi sağcı milletvekillerinin bile olumlu karşılayabileceği aşırı ölçüde ılımlı bir programdır. Demirelleri Anayasayı çiğnemeye kadar sürükleyen bu telaş sırf politik nedenlerle açıklanamaz. Nedenler daha çok ceza hukuku ile ilgilidir. Demirel kendisi için seçeneğin başbakanlık ile ana muhalefet liderliği arasında değil, başbakanlık koltuğu ile Yüce Divan önünde sanık sandalyesi arasında seçenek olduğunu pek iyi biliyor. Telaşları bu yüzdendir.»

2.7.1977

TEP Genel Başkanı Mihri Belli TMMOB Genel Kurulunda yaptığı konuşmada, Türkiye'de demokratik güçlerin faşist cepheden çok daha güçlü olduğunu ve halkımızın, bu seçimde, en ters koşullarda faşizme «hayır» diyebildiğini, sosyalist hareketin büyük bir gücü temsil ettiğini belirtmiş ve kurulan yeni hükümeti özetle şöyle değerlendirmiştir:

«Sosyalist hareketimiz, bu ülkenin demokratik güçleri safında en bilinçli, en önemli kesimi oluşturmaktadır. Bu birikim son seçimde, hemen hemen tümüyle, MC'yi iktidardan düşürmeyi önde gelen devrimci görev saydı ve demokratik güçlerin faşizmin karşısına tek vücut dikilebilmesi için kendine düşeni yaptı.

«Demokrasi mücadelemiz çetin bir mücadeledir. Faşistler, devletin bazı önemli kilit noktalarını ele geçirebilmişler ve illegal silahlı terör örgütlerini ülke düzeyinde kurabilmişlerdir. Kararlıdırlar, pervasızdırlar. Demokratik güçler en azından onlar kadar kararlı davranmak zorundadır. Burada yeni hükümete görevler düşüyor. Ecevit hükümeti, bir siyasal zorunluluğun, tarihsel kaçınılmazlığın ürünüdür. Dayandığı güçlerin sınıfsal niteliği gereği olanakları bir hayli sınırlıdır. Bu hükümete, kendisinde mevcut olmayan erdemler yakıştırmaya kalkarsak, sonunda düş kırıklığına uğrarız. Ama halka verdikleri bir sözü tutmak zorundadırlar: Burjuva hukuk devleti yasalarını uygulamak! Siyasi cinayet failleri, faşist darbe tertipçileri en son kademesine kadar saptanmalı, teşhir edilmeli ve adalet önüne getirilmelidir. CIA ve onun yerli şubesi etkisiz kılınmalıdır. Illegal silahlı faşist terörü örgütü dağıtılmalıdır. Bu yapılmadıkça Türkiye'de en ilkel anlamıyla bir siyasi demokrasinin varlığından söz edilemez ve bu toplum her an yeni faşist darbelere gebe bir toplum niteliğini sürdürür.»

Kavga Kimle Kimin Arasında?

Erken seçim kararının alındığı günden beri, ülkede, demokratik güçlerle, Amerikancı faşist güçler arasındaki mücadele gün begün şiddetlendi. Ülkenin çeşitli yerlerinde faşist saldırganlar, azdı. Yurtsever gençlerin, işçilerin öğretmenlerin katledilmelerine hız verildi. Siyasal gerginlik kasıtlı olarak yükseltildi.

Faşist cephe, amacına ulaşmak için kitle katliamını dahi göze almıştı. 1 Mayısta, işçilerin, öğrencilerin, öğretmenlerin, halkın tüm sınıf ve tabakalarından gelen devrimcilerin oluşturduğu muazzam kitleye kurşun yağdırdılar. Bu arada provokasyona alet edilmek istenen, yani katliamın tertipleyicisi olarak gösterilmek istenen Pekinciler de faşist kurşunlara hedef oldular. Pekinciler «Sovyet sosyal emperyalizmi» teranesini ne kadar tekrarlayıp dursalar o gün ABD emperyalizmini ve uşuklarının vurucu gücüyle onlarda karşı karşıya idiler. O 1 Mayıs günü, ABD emperyalizminin uşaklığını yapan faşist cepheyle demokratik güçler yani Türkiye'nin emekçi halkı arasındaki kıyasıya mücadelenin doruğuna ulaştığı gün oldu.

Ne var ki, provokasyon ters tepti. Oynanan oyunu, Cumhuriyet savcıları dahil, herkes açıkça gördü; zokayı kimse yutmadı. Umduklarını bulamadılar. Açık düştüler.

Ardından, seçim kampanyasını «hesap soracağız» sloganı ile yürüten CHP'nin genel Başkanına İzmir'de bir suikast girişimi oldu. «Hesap soracağız» sözünden ölesiye korkuyorlardı. Bu korku onlara çılgınca bir cesaret veriyordu. Gözü dönmüş hayvanlar gibi saldıracak yer arıyorlardı. Şaşkınlık içindeydiler. O kadar şaşkınlaştılar ki, anlamsız bir biçimde Sirkeci garını ve Yeşilköy hava alanını bombaladılar.

Fakat, iş burada bitmedi. Kendilerini ele vermeye devam ettiler. Seçimlere az kalmıştı; ve herkes CHP'nin 226 sayısına çok yaklaşacağına inanıyordu. CHP tek başına iktidar olabilirse «hesap soracağım» diyordu. Seçimler mutlak engellenmeliydi. Son kozlarını oynıyacaklar, Ecevit'i öldürtecekler ve yaratılacak ortam içinde faşist darbelerini gerçekleştireceklerdi.

Ama, kimsenin düşünemiyeceği, hayret edilecek, büyük bir hata daha işlediler. Bu onları iyiden iyiye açık düşürüyor, işlerini hiç değilse şimdilik bozuyordu.

İşlenen hata şuydu: sahibinin adı Locheed rüşvet olayı ile ilgili söylentilere karışmış bir gazete de bir birdirge yayınladılar. Bildirge sözüm ona Batı Almanya'da toplanan TÜSDEK (Türkiye Sosyalist Devrim Konseyi) nin 1,5 yıl önce kararlaştırdığı eylemleri içeriyordu. O zamana değin ne olup bittiyse (1 Mayıs katliamı ve Sirkeci, Yeşilköy sabotajları dahil) bir bir sıralanmıştı. Bildirgede CHP'nin Türkiye'de sosyalizmi gerçekleştirebilecek en iyi örgüt olduğu bile, (develerin bile güleceği bu söz bile) yer alıyordu.

Ayrıca birdirgede yapılması planlanmış bir kaç eylem kararı daha verdi. Malum gazete «falan eylemler başarıyla gerçekleşti, şimdi filan eylem bekleniyor» diye manşet atmıştı.

Birkaç gün önce ve kendi elleriyle hazırladıkları besbelli olan bildirge, aslında onları ele verdi. Artık, o gazetenin ilân ettiği eylemi yapamıyacak kadar açık düşmüşlerdi. Beklenen eylemin Ecevit'i öldürmek olduğu ortaya çıktı. Bunu bizzat Demirel ihbar etmek zorunda kaldı. Bu arada kısa bir süre önce (gerçek sebebi bilinmeyen!) bir Tahran seyahati yapan N. Kemal Ersun'un darbe girişimi önlendi. Bu kara kuvvetleri komutanı, orgeneral bir çırpıda emekli edildi.

Bütün bunlar bilinen şeyler. Öyleyse, bunları anımsamakta ne yarar var? Şu yarar var ki; Türkiye'nin demokratik güçlerin, emekçi halkın karşısındaki baş düşmanın hangi emperyalist güç olduğunu ve onun kudurmuş uşaklarının kimler olduğunu, kavganın kimlerle kimler arasında geçtiğini bu olaylar en somut, en canalıcı bir biçimde gösteriyor. Bu çok önemlidir. Çünkü kavga bitmedi. Göze göz dişe diş sürüyor.

5 Haziran seçimleriyle halkımız faşist cepheye «hayır» dedi. Hesap sorulabilir. Geriletilebilirler ve elbirliğiyle bu gerileme bozguna çevrilebilir. Bu yüzden direniyorlar ve sonlarını gördükçe azıyorlar.

O halde, düşmanı çırılçıplak gösteren, bilinen şeyler üzerinde durmakta onları teşhir etmekte sonsuz yarar var. Çünkü düşmanı, ABD emperyalizmini ve uşaklarını gizleme gayreti içinde olanlar var. ABD emperyalizmi ve uşakları ile gırtlak gırtlağa gelmiş olan halka «senin düşmanın sovyet sosyal emperyalizmidir» diyenler var. Neyin ne olduğu elle tutulacak kadar belli olan bir kavga içinde böylesine gülünç durumlara düşenler var. Hatta ABD emperyalizmi ile ittifaka dayalı devrim reçeteleri hazılamaya çalışanlar var.

OYSA KAVGA GİTTİKÇE KIZIŞIYOR

Faşist darbe girişimi başarıya ulaştığı takdirde bu darbenin üzerine oturacak olan işbirlikçi büyük sermaye, seçimlerden sonra 213 sandalye elde eden CHP'ye oynamaya başladı. Daha önce, «Demokrasi iyidir, hoştur ama bizim gibi kalkınma yolundaki ülkeler için zararlıdır» diyen bu adamlar, elbette ki birden bire demokratlaşmadılar; Hayır!

İkibuçuk yılda MC koalisyonu ülke ekonomisini iflasın eşiğine getirdi. Ülke ekonomisi dediğin nedir? Bu adamların yatırımları da içine girer. Oysa Hazine tamtakır. Döviz sıfır da. Dış kredi kapıları kapanmış. Kısacası, bağımlı kapitalizmin bu kodamanlarının, yeni bir MC denemesine güvenememek için yeterli nedenler var.

Eğer seçimlerden, 226 sandalya ya en yakın parti olarak AP çıksaydı, ona sahip çıkacaklardı. Hatta AP, MHP toplamı bile CHP'yi aşıp 226 ya yaklaşsaydı, ona da eyvallah demeye hazırdılar. Ama ne çareki, 226 ya en yakın parti CHP oldu.

Onların tek parti yönetimine gereksinimleri var. Ekonomileri için istikrar istiyorlar çünkü. Ve CHP'nin anti-kapitalistliğinin kaç para ettiğini de çok iyi bilirler.

Sermayelerinin kudretiyle kendilerinden geçmiş bu adamlar, CHP ye 226 beyaz oyu sağlıyacaktı. Ecevit vicdanlara seslenirken gerçekten içtenlikli olabilir. Ama vicdanlara seslenerek güven oyu alınabileceğine inanan kendisinden başka bir politikacı daha olduğunu sanmıyoruz. Çünkü Ecevit geçen yüzyılların burjuva hümanizmine 20. yüzyılda kapılan bilemedin birkaç politikacıdan biridir.

Cumhurbaşkanı besbelli ki, Ecevit'in vicdanlara seslenmesine güvenerek değil, fakat bu işbirlikçi burjuvaların kesesine güvenerek hükumet listesini onayladı.

Onayladı ama yer yerinden de oynadı. Demirel Türkeş ve çevreleri histeri halindeydiler. Ateş püskürüyorlardı. Bu hesap sorma korkusundan gelen bir saldırganlıktı. Faşist çeteler eylemlerini birden bire yoğunlaştırdılar. Türkeş desteksiz atıyor, tehditleri yağdırıyordu. Bu adam neye dayanarak atıp tutuyor derken aynı günlerde Türkeşçi bazı birliklerin ayaklandığı ve ayaklanmanın bastırıldığı söylentileri yayıldı.

Sonuç olarak Ecevit hükümeti güven oyu alamadı. Koçların Sabancıların ağırlıkları şimdilik sökmedi. Sökmedi çünkü hesap sorulursa gerçek yerleri zindan olan bir takım vardı karşılarında. Onlar, yıllardır patronlarını zengin etmek (bu arada kendilerini ve yakınlarını da zengin etmek) için olmadık dolaplar çevirmişler, gırtlağa kadar yolsuzluğun içine batmışlardı.

Bu adamlar, kendilerinden hesap sorabilecek bir hükümete güven oyu sağlamamak için her yola baş vurabilirlerdi; nitekim vurdular da.

Bu adamlar «MC» yi de hortlatabilirler. Bunun için de yapamıyacakları şey yoktur. Eğer iktidar olurlarsa, demokratik güçlerin ve genellikle emekçi halkın üzerine nasıl saldıracakları şimdiden belli.

Böyle bir Tükiye'de ABD emperyalizmi ve uşaklarını göz ardı edip «S.S.C.B. tehlikesiyle» oyalanmak, devrimcilikten başka herşeydir.

Bu tutum, niyetin ne olursa olsun, eninde sonunda, «sosyal emperyalizm» tehlikesine karşı, ABD emperyalizminin kucağında oturmayı savunmaktır Bu tutumu benimsiyenlerin, kavganın kimle kimin arasında olduğu, açıkça görülen bu ortamda artık gerçekleri korumaları gerekmez mi?

EMEKÇİ

ÜÇ AYLIK SİYASİ DERGİ

- M. Belli'nin Ankara Konuşması...
- Kürt Sorunu Üzerine
- Oligarşi Sorunu
- AFRİKA :

  Dünya Devriminin nabzının attığı yer
- TÜRKİYE BİR Küçük Burjuvalar ÜLKESİDİR...

Adres: Ticarethane Sok. No: 12/7-A
Sultanahmet-İST

Ankara Bürosu: Bayındır Sokak Hitit Kitabevi üstü. Yenişehir-Ankara

TERİMLER - KAVRAMLAR

Faşizme Karşı İdeolojik Mücadelenin Önemi

Sağ partiler, seçimlerde sağın aldığı oylar lar toplamı ile «sol» dedikleri CHP'nin aldığı oyları karşılaştırarak ulusun sola iktidar olma yetkisi vermediğini, pek de övünerek, iddia ediyorlar.

Acaba gerçekten öyle mi? Sağ siyasal görüşler, sağ, sloganlar mı galip gelmiştir bu seçimden? Acaba tüm partiler, halkın karşısına gerçek yüzleri ile çıksalardı, hangi çıkarları savundukların açık yüreklilikle halka açıklasalar dı seçim sonuçları gene aynı mı olurdu? Kesinlikle hayır!

Örneğin sağcılığı ve «millî görüşü» ile pek övünen MSP'nin en büyük kozu bağımsız, ağır sanayi hamlesidir. Yöntem bakımından farklı olmakla birlikte, MSP'nin tuttuğu yolla hedef olarak gösterdiği sonuçlara varılamayacak da olsa dış emperyalist ve tekelci sermaye kaynaklarından bağımsız bir sanayi politikası sol bir politikadır, hiç değilse anti-emperyalist bir politikadır. Buna karşın, MSP, kendi seçmeninin özlemlerini de hiçe sayarak, daha önce geçirilmiş olan başarısız bir MC döneminden ders almış olması gerektiği halde, gene «renksiz» ve «liberal» diye nitelendirdiği AP'nin, Türkiye'de, kendi değerlendirmesiyle de yabancı tekellerin ve emperyalizmin baş temsilcisi AP'nin kuyruğuna takılmaya hazırlanıyor. Acaba MSP seçim propagandalarında yabancı tekellerin baş temsilcisi AP'nin kuyruğuna takılacağını baştan söyleseydi o 24 millet vekilini çıkarabilir miydi?

Acaba bir AP seçmenlerine gerçek hedeflerini ve kendisini sağcı parti yapan dünya görüşünü, ya da daha doğru bir deyişle sağ ve solun bilimsel olarak ne anlama geldiğini, Türkiye'yi kimselerin çıkarına ve kimlerin sırtından yönetmek üzere iktidara talip olduğunu söyledi ve Türkiye'nin yoksul halkı gene de ona mı oy verdi de sağcılığı ile ve sağın kazanması ile övünüyor?

MHP'nin durumu daha da ilginç. O, emperyalizmin ve ona bağlı işbirlikçi sermayenin en gerici kesiminin terörcü, faşist vurucu gücü MHP, sorarsanız, hep emperyalizme, kapitalizme ve toprak ağalığına karşıdır! O kadar ki, CHP içindeki anti-emperyalist, anti-kapitalist, anti-feodal namuslu unsurları CHP hükümetine oy vermemeye çağırıyordu!

Demek ki sağın itibarsızlığı, sağcıları sol gösterip sağ vurmak zorunda bırakıyor. Evet, bugün bir MHP bile, adeta marksist bir terminoloji ile ve neredeyse marksist bir propaganda ile kamu oyu karşısına çıkıyor ve genç kafaları bulandırarak kendisine taraftar toplamaya çalışıyor. Bu yeni bir şey değil. Birinci Dünya savaşından sonraki yıllarda Avrupa'yı kasıp kavuran, İkinci Dünya Savaşında dünyayı kana bulayan faşist rejimler de bu gibi demagojilerle gerçek yüzlerini gizleyerek yaygınlık kazanabilmişlerdi. Alman Nazi Partisi kendisini «nasyonal —yani millî— sosyalist» ilân etmişti. O zamanlar bu kadar saçma bir ideolojinin bir kitle tabanı edinebileceğine ve etkinlik kazanabileceğine çok kimsenin aklı yatmıyordu. Oysa o dönemin koşullarında bu propoganda etkinlik kazandı. Ancak İkinci Dünya Savaşında on milyonların kanı pahasına faşizmin ipliği pazara çıkarılabildi. Bugün faşistler, artık kendilerine açık açık faşist bile diyemiyorlar. Bu yüzden de demagojik propaganda yöntemlerine daha da sarılmak, gerçek niteliklerini daha da iyi gizlemek zorundadırlar. Bu durum, faşizme karşı politik, vb. mücadele yanında **ideolojik mücadelenin** de ne kadar önemli olduğunu ortaya koyuyor.

Faşizm üzerinde en fazla duran, onu her yönüyle inceleyen ve faşizme karşı en etkin mücadeleyi vermiş olan büyük devrimcilerden biri de Dimitrov'tur. Dimitrov'un bu konudaki yazılarının okunması çok yararlıdır. Dimitrov'un, III. Enternasyonal'in, 1935 yılında yapılan 7. Dünya Kongresine sunduğu, kongre çalışmalarının temelini oluşturmuş olan rapor özellikle önemlidir. Bu raporunda, Dimitrov, faşist demagoji konusunda şöyle diyor: «Faşizm, kitlelerin içine derin kökler salmış olan kör inançları alevlendirmekle kalmayıp aynı zamanda bu kitlelerin en iyi duygularını, onların adalet duygusunu ve hatta bazen devrimci geleneğini de kötüye kullanmaktadır. (...) Faşizm emperyalistlerin adına hareket etmekle birlikte kitlelerin karşısına, gücendirilmiş ulusun savunucusu maskesi altında çıkar (...) küçük burjuva kitleleri peşinden yürüten, söz gelimi Alman faşizminin yaptığı gibi, kırılmış ulusal duyguya hitap eder (...) Faşizm, emekçilerin yırtıcı burjuvaziye, bankalara, tröstlere ve finans-kapital kodamanlarına karşı besledikleri derin nefreti kötüye kullanırak, siyasal bakımdan yetişmemiş kitleler için son derece çekici sloganlar, Almanya'da «Toplumun refahı kişisel refahtan üstündür», İtalya'da «Bizim devletimiz bir kapitalist devlet değil, bir korporatif devlettir», Japonya'da «Sömürüsüz Japonya uğrunda» ve benzeri sloganlar ortaya atarak ustaca kapitalist aleyhtarı bir demagoji ile kitlelerin arasına girer.

Faşizm, halkı, en sapık, en satılık işkenceci unsurların eline teslim eder, ama halkın karşısına «dürüst ve haram yemez iktidar» isteğiyle çıkar.

Burjuvazinin en gerici çevrelerinin çıkarlarını koruyan faşizm, hayal kırıklığına uğrayan ve eski burjuva partilerinden çekilen kitleleri kandırıp kendi tarafına çeker. Bu kitleler üzerinde burjuva hükûmetlerine karşı şiddetli hücumlarda bulunduğu, onlara karşı uzlaşmaz bir tavır takındığı etkisini uyandırır.

Hayasızlığı ve yalanlarıyla burjuva gericiliğinin başka bütün çeşitlerini geride bırakan faşizm, yaptığı demagojiyi her ülkenin özelliklerine ve hatta aynı ülkede bulunan çeşitli sosyal tabakaların bile özelliklerine uydurur. Küçük burjuva kitleler, ihtiyaç, işsizlik ve yaşama güvensizliğinden dolayı umutsuzluğa kapılan işçilerin bir kısmı bile faşizmin sosyal ve şoven demagojisinin kurbanı olur.»

Dimitrof'un dediği, ülkemizde de görüldüğü gibi faşizm her kalıba girebilmekte ve hertürlü demagojiye baş vurabilmektedir. Sınıf bilinci şöyle dursun, sınıf kavramını bile tanımayan kitlelerin bunca demagojinin içinde faşizmin sınıfsal niteliğini sezmelerini, onun allayıp pullayarak savunucusu gibi göründüğü ulusal değerler üzerindeki sahtekârlığına karşı çıkmalarını bekleyemeyiz. Bu bakımdan faşizme karşı ideolojik mücadele, onun iç yüzünü ortaya koymak çok önemlidir.

Faşistler halkın geçmişinde yüce ve onurlu ne varsa onun mirascısı ve izleyicisi gibi gösterirler kendilerini. Tüm dünyaya yayılmış Türk ulusal topluluklarının kurtarıcısı olduklarını iddia ederler. Ulusal tarihi halkın devrimci geleneği aleyhine tahrif ederler.

Faşizme karşı ulusal mücadelede de başı çekmek devrimcilere, proleter devrimcilerine düşer. Bütün bu ulusal değerlerin işçi sınıfını ilgilendirmediğini düşünen, kendi halklarının geçmişini, halkın geçmişteki devrimci geleneğini ve kültürünü, emekçi yığınlar önünde, gerçek bir devrimci anlayışla aydınlatmayan ve gerçekten değerli olan her şeye sahip çıkmayan devrimciler, halk kitlelerinin uyutulması için bu geçmiş değerlerin sahteleştirilmesi işini faşist sahtekârlara bırakıyor demektir.

Proleter devrimciler şoven burjuva milliyetçiliğinin, ırkçı faşist milliyetçiliğin bilinçli ve amansız düşmanıdırlar. Ama bu, ulus gerçeğinin inkârı ya da ulusal değerlere sahip çıkmamak demek değildir, geniş emekçi yığınlarının ulusal duygularına karşı çıkmak ya da kayıtsız kalmak demek değildir, tam tersine. En bilinçli en tutarlı yurtseverler proleter devrimcileridir. Ülke halkının ulusal duygularının temsilciliğini faşistlere bırakamazlar devrimciler. Devrimciler, halka, tüm halkların eşitliğine ve kardeşliğine dayanan, sağlık bir ulusal gurur aşılamakla yükümlüdürler. Devrimciler faşistlerin genel ulusal çıkarları savunur görünerek aslında en gerici burjuvazinin ve emperyalizmin çıkarlarını savunduğunu her fırsatta halka açıklamalı ve bunu en inandırıcı biçimde kanıtlamalıdırlar. Devrimciler ayni zamanda faşizmin «toplumcu» maskesini de düşürmeli, onun emekçi halk düşmanı niteliğini gözle görülür hale getirmelidirler.

Proletarya, sınıf örgütlerini oluşturmakla, mevzilerini sağlamlaştırmakla, demokratik hak ve özgürlükleri faşizmden korumakla, anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesiyle, tüm ulusun geleceği uğruna mücadele etmektedir. Devrimciler bu bilinci yığınlara aşılamalıdırlar.

Toplumun en ileri sınıfı işçi sınıfı, kültürü,

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ

biçim bakımından ulusal, içerik bakımından sosyalist bir kültür halinde en yüksek bir gelişme düzeyine çıkarmakla yükümlüdür. Bugünden bunun bilincinde olması ve halk kütürüne bu anlayışla bakması gerekir.

Ulusların kaderlerini tayin hakkına kesin saygı da o ulusların şoven milliyetçi kör inançlarını önlemek için zorunludur.

Faşizm çok kez silâhlı çatışmalara kadar varan bir mücadele zincirinden geçerek iktidara gelir. Faşizmin iktidara gelmesi bir burjuva hükûmetinin yerine başka **herhangi** bir hükûmetin gelmesi demek değildir. Burjuva demokrasisi ile burjuvazinin faşizmi arasında işçi hareketinin geleceği bakımından da çok büyük fark vardır. Bazılarının yaptığı gibi ikisini aynı kefeye koymak kesinlikle yanlıştır. Faşizme karşı, her aşamada, önlemek, durdurmak, geriletmek için her türlü olanağı zorlayarak mücadele etmek şarttır. Bu arada faşizmin iç yüzünü ortaya koymak ve faşizme karşı ideolojik mücadele de çok önemlidir. Bunu küçümsemek büyük bir aymazlıktır.

«Kurtuluş» un Demokratik Devrim Anlayışının Eleştirisi : II

Çin devrimi olsun, Türkiye toplumunun önündeki devrim olsun, çifte karakter taşımaktadır. Bu devrimler hem ulusaldır, hem demokratik. Bunu daha önce de belirttik. «Kurtuluş Sosyalist Dergi» Çin devrimine ilişkin aşağı yukarı doğru şeyler söylüyor. Şöyle diyor:

«Çin toplumunun doğası sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal olarak nitelenince, doğal olarak Çin devriminin düşmanları emperyalizm, ve feodalizm emperyalist ülkelerin burjuvazi ve Çindeki ağaları olarak saptanmıştır. Somut durumlara göre, örneğin devrimcilerin müttefiki olan burjuvazinin emperyalizmle işbirliği devrimin düşmanları arasına dahil etmeyi getiriyordu. Yani Çin devriminin hedeflerini sadece emperyalistler ve feodallar olarak görmek hatalıydı, aynı zamanda bu güçlerle birleşen burjuva gericileri de düşman kampın içinde mütalaa etmek gerekiyordu.

«Çin devriminin hedeflerine bağımlı olarak görevleri de feodalizmin tasfiyesi ve emperyalizmi ülkeden kovmaktı. Fakat bu iki görev biribirinden bağımsız ele alınamaz, çünkü emperyalizmin baskısı kırılmadıkça toprak ağalarının baskısına son vermek mümkün değildir. Ve yine feodalitenin temizlenmesi gereği gerçeğini gözardı etmek, emperyalizme karşı-ki ayaklarını feodellere dayamıştır- tutarlı bir mücadele sürdürme olanağını ortadan kaldırır» (s. 12) Görülüyor ki, burada, Çin komprador burjuvazisinden sözetmemesi dışında Çin devrimi doğru konmaktadır. Özellikle, sorunu emperyalizmin baskısı kırılmadıkça ağalarının baskısına son vermek mümkün değildir biçimde koyuşu ve feodallere karşı mücadelenin aynı zamanda emperyalizme karşı bir mücadele olduğu yolundaki Çin devrimcilerinin tahlilini benimsemeleri olumlu birşey. Yalnız burada Çin devriminin niteliği belirtilmemektedir. Fakat başka bir yerde bu devrimin milli ve demokratik nitelik taşıdığı açıkça söyleniyor. Şöyle:

«... Ülkemizdeki anti-oligarşik halk devrimini ise Çindeki Milli demokratik devrim ile özdeş tutmak (Çin ve Türkiye sosyo-ekonomik yapıları farklı ülkelerdir) ülkemizde kapitalizmi geliştirmeye çalışmak demektir. Muhteva itibariyle ülkemizdeki devrim Çinden oldukça farklıdır. Çin yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülke idi. Türkiye ise yarı sömürge çarpık kapitalist bir ülkedir ve bu nedenle önündeki devrim anti-oligarşik bir devrimdir.»

Evet Kurtuluşçu arkadaşın belirttiği gibi Çin devrimi çifte karakter taşıyordu: Anti-emperyalist, yani «bağımsızlıkçı» olduğu için MİLLİ ve anti-feodal, yani feodalizmin tasfiyesini amaçladığı için (başka bir şey için değil) DEMOKRATİK

Çin ve Türkiye'nin sosyo-ekonomik bakımdan farklı ülkeler olmalarına gelince... İster sömürülen ülkeler arasında olsun, ister sömüren (emperyalist) ülkeler arasında olsun, birbirine tıpatıp uyan iki ülke var mıdır ki? Fakat bu durum, devrimin niteliğini değiştirmez. Yani emperyalist ülkelerin sosyalist devrim aşamasında olduğu gerçeğini, bağımlı ve sömürülen ülkelerin

ise, sosyalizme geçebilmek için milli bağımsızlıklarını sağlamak ve demokratik devrimin başlıca görevlerini yerine getirmek zorunda oldukları gerçeğini değiştirmez. Kısacası, Çin ile aramızdaki farklılık, bizim için, milli demokratik devrimin geçerli olmadığını kanıtlamaz. Çünkü, söz konusu ülkelerin tümü için anti-emperyalist mücadele (milli karakter) ve şu yada bu oranda süren feodal kalıntıları temizleme (anti-feodal mücadele demokratik karakter) görevi, (sosyalizme geçebilmek için) önlerindeki bir görevdir.

Devrimimizi «Çindeki milli demokratik devrimie özdeş tutmak (....) ülkemizde kapitalizmi geliştirmeye çalışmak demektir» yolundaki iddia üzerinde duralım biraz da. Karakter bakımından aynı olsalar da hemen hemen tüm devrimlerin özgüllüğü vardır. Pekala, sosyalist devrim aşamasındaki ülkelerde de, karakter aynı olmakla birlikte, devrimin gerçekleşme biçimi bakımından farklı yanlar, olabilir ve vardır. İşte bu durum, sosyo-ekonomik yapıların farklılığından doğar. Ama bu gerçek, o ülkelerin devrimlerinin sosyalist ya da milli demokratik devrimler olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Eğer bazı ülkeler bağımlıysa (gizli yada açık işgal) ve eğer burjuva demokratik devrim tamamlanmamışsa, yani feodal ilişkiler (şu yada bu oranda) sürüyorsa o ülkeler devrimlerinin özgüllüğü devrimin milli ve demokratik karakterini değiştirmez.

Böyle olduğu içindir ki, Çin devrimiyle bizim devrimimiz özdeş tutulamaz, ama her iki devrimin bağımlı geri ülkede ortak, milli ve demokratik bir karakter taşıdığı yadsınamaz.

O halde, «Kurtuluş»un iddiasına göre her iki devrimin ortak karakter taşıdığını, milli demokratik devrimler olduğunu söylemek, ülkemizde kapitalizmi geliştirmeye çalışmak demektir. Oysa bizim, ülkemizde kapitalizmi geliştirmeye çalışmak gibi bir amacımız yok. Her halde «Kurtuluş» yazarı da bunu bilir. Belki de önerdiğimiz devrim biz istemesek de bu sonuca varmaktadır. Öyleyse sorunu biraz açalım.

İlk akla gelen soru şudur: Çin devrimi kapitalizmi geliştirmek için mi verildi? Yoksa sosyalizm için mi? Bu devrim ne sonuç verdi? Toplumun sosyalizme yöneldiği açık. Çin devriminin öncü gücü proleterya idi, devrime proletaryanın partisi önderlik etti. Ve devrim işçi-köylü ittifakına dayalı idi. Bizim devrimimizin de önder gücü proletarya değil midir? Öncü onun partisi olmayacak mı? Devrimimiz işçi-köylü ittifakına dayanmayacak mı? Besbelli bu noktalarda aramızda görüş birliği var ve bunları tartışmıyoruz. O halde, milli demokratik devrimimizin kapitalizmi geliştirmeyi amaçladığı yolundaki iddia neye dayanır?

Proletaryanın önderliğinde Çin devriminin egemen burjuvazinin (kompradorların) elindeki üretim araçlarını toplumsallaştırarak, onun ekonomik ve siyasi egemenliğine son verdiğini biliyoruz. Bu noktada biraz duralım.

Biliyoruz ki, Çinde egemen karşı-devrimci güç olarak bir de komprador burjuvazi vardır. Yani Çin devrimi Emperyalizm - komprador burjuvazi - Feodaller üçlü ittifakına karşı idi. Komprador terimiyle kastedilen Çin limanlarında emperyalizmle işbirliği halinde ithalat ve ihracatla uğraşan Çinli burjuvalar, emperyalistlerle yer yer % 49 yer yer % 51 hisseli ortak sınai yatırımlara giren Çinli sanayicilerdir. Bu sınıf çıkarlarını emperyalizmle işbirliğinde görmüş, ve Sun Yat Sen'in ulusal burjuvazinin atılımına karşı çıkmış ve (1927 de Kaomintang'ın sağ kanadının duruma egemen olmasıyla) emperyalizm, ve feodallerle aynı safta yerini almıştır. Çin'de komprador burjuvazi budur. Mao'nun Çin'de bürokrat kapitalizmi dediği şey, emperyalizme bağımlı olarak kapitalizm adına girişilen sınai ve ticari yatırımların yani komprador yatırımlarının pek büyük bir bölümünün, Çan Kay Şek'inki dahil, siyasal alanda su başlarını tutan dört ailenin özel mülkiyetinde olmasından ötürüdür. Yoksa üç milyonluk Çin proletaryasını açıklayabilmek olanaksızlaşır.

Kuşkusuz ki, Çin'de milli demokratik devrim emperyalizmi kovar, feodallerin eğemenliğine son verirken, komprador burjuvazinin elindeki üretim araçlarını da toplumsallaştırmıştır. Bu kentte kapitalist üretimin önemli ölçüde tasfiyesi demektir. Burada, 20. yüzyılda, burjuva demokratik devrimini tamamlamamış olan bağımlı-ülkelerde proletaryanın hegemonyasındaki milli demokratik devrimlerle sosyalist devrimin içiçe geçmişliğini ve devrimin kesintisizliğini açıkça görüyoruz. Fakat yine de devrime ilk aşamada damgasını vuran anti-emperyalist ve anti-feodal mücadeledir.

Bizim, Emperyalizm - İşbirlikçi burjuvazi, feodal mütegallibe üçlü ittifakının egemenliğine son verecek olan, proletarya önderliğindeki milli demokratik devrimimiz de emperyalizmi kovar, feodal mütegallibeyi tasfiye ederken, İşbirlikçi

egemen burjuvazinin elindeki üretim araçlarını da toplumsallaştıracaktır. Bu da, milli demokratik devrimimizle, sosyalist devrimimizin içiçe geçmişliğinin ve proletaryanın önderliğindeki devrmimizin kesintisizliğinin kanıtından başka bir şey değildir.

O halde böyle bir devrimin kapitalizmi amaçladığının kanıtı nerede? Böyle bir kanıt yoktur ve olamaz. Bizim devrimimize de bu aşamada damgasını vuran anti-emperyalist ve anti-feodal mücadeledir. Bu aşamada biz sosyalist (anti-kapitalist) devrimin gerektirdiği strateji, taktik ve sloganlara göre değil, işçi sınıfımızın kurmak zorunda olduğu ittifakları sağlayıcı strateji, taktik ve sloganlara göre hareket etmekle yükümlüyüz.

«Kurtuluş» dergisinin eleştirdiğimiz yazısında Mao'dan yapılmış alıntılardan birine biz de yer verelim: «Çin devrimi (...) genel olarak kapitalizmi ve kapitalist özel mülkiyeti değil, emperyalizmi ve feodalizmi hedef almaktadır. Bütün bunlar doğru olduğuna göre, bu günkü dönemde Çin devriminin niteliği proleter-sosyalist değil, burjuva demokratiktir.»

Peki bizim devrimimiz bu dönemde «genel olarak kapitalizmi ve kapitalist özel mülkiyeti» mi hedef almaktadır? Bu bizim nihai amacımızdır. Nitekim Çin devrimcilerinin de nihai amacı buydu. Devrimimiz gerçekleştiğinde biz, işbirlikçi burjuvaziyi mülksüzleştirmiş ve bu alanda üretim araçlarını toplumsallaştırmış olacağız. Nitekim Çin devrimi de aynı zamanda komprador burjuvaziyi mülksüzleştirdi ve bu alandaki üretim araçlarını toplumsallaştırdı....

Bir daha yineleyelim: bizim devrimimiz de bu dönemde «genel olarak kapitalizmi ve kapitalist özel mülkiyeti hedef» almamaktadır. Alsaydı şimdiden sosyalist devrim öneriyor olurduk. Biz ülkemiz koşularını değerlendirdiğimizde, sosyalist devrim aşamasında olmadığımızı son derece açık olarak görüyoruz.

«Kurtuluş»un, anti-emperyalist mücadeleyi demokratik devrimimizin belirleyicisi sayarken yanıldığı ortadadır. Önümüzdeki devrimin milli ve demokratik olduğu besbellidir ve anti-emperyalist mücadele devrimimizin milli yanının belirleyicisidir. Devrimimizin demokratik yanını ise feodal kalıntılara karşı mücadele belirlemektedir. Ve anti-emperyalist mücadele ile anti-feodal mücadele birbirinden ayrı düşünülemez.

«Kurtuluş»tan başlarda yaptığımız bir alıntıda, 1971 öncesi kast edilerek, temel sloganın «niçin «Bağımsız Türkiye» olacağı abartılıyor ve sorun sınıfsal plandan ağırlıklı olarak ulusal platforma kaydırılıyor... (du)» deniliyordu. Yani bunun yanlış bir tutum olduğu anlatılmak isteniyordu.

Şimdi, insaf edilsin, yukardaki satırların yazarı aynı zamanda; demokratik devrimimizin belirleyicisi bağımsızlık mücadelemizdir, derken, (devrimimizin milli yanı ile demokratik yanını karıştırması bir yana) temel sloganın niçin «Bağımsız Türkiye» olacağının nedenlerini daha az mı abartmış oluyor? O da sorunu «sınıfsal plandan ağırlıklı olarak ulusal platforma kaydırmış» olmuyor mu?

Yazıda, şu doğru saptama da var:

«Bu gün emperyalizme karşı mücadelemiz ağırlıklı olarak sınıfsal planda cereyan etmektedir, bu görünüm bir anlamda da emperyalizmin gizli olmasının gereğidir..» (s. 13) Evet, bu bir «görünümdür». İşbirlikçi burjuvazi ve feodal mütegallibeye karşı sınıfsal planda yürütülen kavganın özünde onların ardındaki emperyalizme karşı bir kavga olduğu besbellidir. İşbirlikçi burjuvaziye ve feodal mütegalbeye kaldırılan her yumruk emperyalizme de kaldırılmaktadır. Siyasi planda yürütülen mücadelenin, ister istemez, gelip, somut hedefler olarak, ikili anlaşmalara, üslere, NATOya, CENTOya, CİAya, ve onun maşası Kontr-gerillaya dayanması bir gerçektir. Sınıfsal planda yürütülen kavganın ister istemez, ulusal planda yürütülen bir kavga olduğunun en büyük, en canlı kanıtıdır, bu gerçek.

Hayır, slaganımızın niçin «Bağımsız Türkiye» olacağının nedenleri abartılmıyor? Daha öncede abartılmadı.

Yazar karşımıza içeriği anti-emperyalist olan bir demokratik devrim anlayışı ile çıkmakla kalmıyor. Aynı zamanda «..Demokratik devrimimiz bağımsızlıkçı anti-kapitalist bir içerik taşımakla birlikte kapitalizmin çarpıklığını da bir anlamda ifadesi olan feodal kalıntıların da (emperyalizmin sağlam dayanaklarından olan) temizlenmesini sağlayacaktır.» denmektedir. (s. 15)

Bu sözler ne anlama gelir? Bu sözlerin bir tek anlamı vardır: Önümüzdeki devrim sosyalist devrimdir. Çünkü anti-kapitalist muhteva taşıyan devrim başka şey olamaz. Tam böyle ifade edilmese de, TİP'in oportünist yöneticilerinin söyledikleri de bu anlama gelir. Onlara göre ülkede burjuva demokratik devrim esas itibariyle yapılmıştır. Belki, yer yer, önemsiz derecede feodal kalıntılar bulunsa bile, devrimimizin asıl içeriği anti-kapitalisttir. Zaten biz sosyalist devrimle onları da temizleyeceğiz, bağımsızlığımızı da elde edeceğiz. Özetle budur, TİP yöneticilerinin önümüzdeki devrim anlayışı. Onlar buna sosyalist devrim diyorlar ve söyledikleri Türkiye gerçeklerine ters düşse de temel mantık açısından bir ölçüde haklıdırlar. Ama «Kurtuluş» aynı devrime demokratik devrim demektedir. Oysa sözünü ettiği devrim daha çok sosyalist devrimdir. Böyle bir içeriği olan devrime demokratik devrim diyen kimse kavramları birbirine karıştırıyor demektir.

Bütün bunlara karşın «Kurtuluş» un «Demokratik Devrim» yazısı şöyle bitmektedir.

«...Biz bu perspektif ışığında demokratik devrimimizin **başlıca** (altını kurtuluş çizmiş) görevlerinin emperyalizme bağımlılığın çözülmesi onun gericiliğinin sağlam dayanaklarndan feodal kalntlarn temizlenmesi ve ulusal sorunun çözümlenmesidir, diyoruz.» (s. 23)

İşe bakın ki, biz de aynen böyle süylüyoruz. Fakat küçük bir farkla (!) O fark da şu; Biz, «demokratik devrimimizin» demiyoruz, «devrimimizin başlıca görevleri diyoruz: Neydi bu görevler? «emperyalizme bağımlığın çözülmesi» (devrimimizin milli karakteri) ve «onun gericiliğinin sağlam dayanaklarından feodal kalıntıların temizlenmesi ve ulusal sorunun çözümlenmesi» (devrimimizin demokratik karakter). İşte başlıca görevleri bu olan devrim, MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİMDİR. Ve «Kurtuluş» eşyayı adıyla çağırmamak için ne denli direnirse dirensin, işin doğrusu, onun satırları arasında sırıtıp durmaktadır.

Toparlarsak «Kurtuluş», demokratik devrimin içeriğini anti-emperyalist olarak koyarken yanılmaktadır.

«Kurtuluş», devrimimizin çifte karakterini sürekli gözardı ederken, yanılmaktadır.

«Kurtuluş», demokratik devrimin içeriğini» «bağımsızlıkçı anti-kapitalist» olduğunu ileri sürerken gaf yapıyor. O devrimimizin demokratik karakterinin feodal kalıntılarının temizlenmesinden geldiğini sürekli bilmezlikten gelirken, Devrimimizin içeriğini karma karışık ediyor.

Fakat «Kurtuluş»un satırları arasında, o'na ne denli yalnızca demokratik devrim demekte direnirse direnşin, işin birde milli yanı olduğu gerçeğini görmek de mümkün. Aslında, yazının tümü içinde, devrimimizin başlıca görevlerinin milli bağımsızlığı sağlamak, ve feodal kalıntıları temizlemek (demokratik) olduğu gene de teslim ediliyor.

«Kurtuluş»un yazıları arasında gerçeğin başkaldırdığını görmemiz, önümüzdeki devrimin niteliği üzerinde birleşilebileceğine olan umudumuzu güçlendirmektedir.

Çin'in Filistin Halkına Yardımı

«Bağımsız Türkiye» de Fidel Kastro'nun «Afrique Asie» dergisi baş yazarına vermiş olduğu özellikle Afrika gezisi ile ilgili uzun demecin bir özetini yayınladık. (sayı 25). Kastro bu demecinde Çin'in şu andaki dış politikasından sözederek «Bu, emperyalizmle ittifak politikasıdır. Çin yöneticilerinin politikasının emperyalizminki ile uygunluk halinde olmadığı uluslararası durumun bir tek yönü bile yoktur» diyor.

Bunu dedikten sonra Kastro Çin'in Angola'da, Zaire'de izlediği politikayı örnek olarak gösteriyor. Gerçekten Mobutu'lara Robeto Holden'lere, Savinbi'lere arka çıkan Çin politikası bu ülkelerde ve dünyanın başka bazı ülkelerinde de emperyalist politikaya paralel düşmektedir. Ama gene de Kastro'nun yukarıya aktarılan sözlerini biz bir abartma olarak değerlendiriyoruz.

Son olarak Filistin ulusal kurtuluş hareketinin yöneticisi FKÖ'den bir heyet Çin Halk Cumhuriyetini ziyaret etti. El-Fetih liderlerinden Ebu-Cihan yönetimindeki bu heyet Çin yet-

kilileriyle yaptığı görüşmelerden olumlu sonuç aldı. Çin Halk Cumhuriyeti Filistin devrimcilerine silâh, techizat ve diğer gereksinimlerini sağlamayı kabullendi. Çin Halk Cumhuriyetinin bu kararını olumlu karşılanmalıdır. Filistin devrimine arka çıkmak, onu desteklemek demek, Ortadoğu'da emperyalizme ve siyonizme karşı çıkmak demektir. Bu bakımdan Kastro'nun yukarıya aktarılan sözleri hiçdeğilse Filistin devrimi konusunda geçerli değildir.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin bu son kararı Vietnam devrimi süresince izlemiş olduğu politikaya paralel düşer. Bilindiği gibi hem Sovyetler Birliği hem Çin Halk Cumhuriyeti öteki sosyalist ülkelerle birlikte Vietnam halkına ulusal kurtuluş savaşında yardımcı oldular. Bugün Filistin halkına hem Sovyetler Birliği, hem Çin Halk Cumhuriyeti birlikte yardımcı olabiliyorlar.

Ortadoğu'nun bu noktasında mümkün olan birşey niçin tüm dünyada mümkün olmasın?

Biz, son zamanlardaki Çin dış politikasını hep doğaya aykırı saydık. Bu politikanın yer yer emperyalizmin yedek gücü durumuna düştüğü yadsınamaz. Sanırız büyük bir devrimi gerçekleştirmiş olan Çin halkının içinde de bu politikaya aklı yatmayanlar eksik değildir. Biz, Çin halkının içinde sağlam güçlerin ergeç ağır basacağını ve Çin dış politikasının eninde sonunda Çin emekçi halkının gerçek çıkarlarına uygun bir çizgiye, proleter enternasyonalizmi çizgisine gireceğine inananlardanız.

İşçi Sınıfına Karşı Tutum Siyasi Çizginin Aynasıdır

DİSK bugün ikibaşlı bir yönetim altındadır. Bir yandan ayrı ayrı sendikaların ve işçi fedarasyonlarının tüzüğüne göre seçilmiş sorumlular, görevliler var. Bunlara atama yoluyla işbaşına getirilen bürokratları da eklemek gerek. Öte yanda İGD ve İKD var. Bu iki dernek, özellikle İGD, örgütsel hiçbir yetkileri olmadığı halde DİSK üyesi işçi çevrelerinde «ali kıran baş koparan» durumuna gelmiştir. Özellikle son zamanlarda DİSK'in MESS'e karşı yürütmekte olduğu kırkbin işçiyi kapsayan grev hareketi içinde bu dışardan gelme şahıslar işçilere karşı bir terör havası estirmektedirler.

Fabrika önlerinde yaşlı başlı işçiler, birçokları işçi sınıfının en önemli direniş hareketlerine katılmış olan ve sendikal hareketimizin ön saflarında yer almış olan işçiler, birçoğu çocuk denecek yaşta İGD'lilerin işçi sınıfı ideolojisine ters düşen tekerlemelerini «sendika disiplini» adına dinlemek zorunda bırakılmakta ve bunun dışında herhangi bir fikir beyanı «goşistlik, maoculuk» sayılmaktadır. Oysa işçilerin pek büyük çoğunluğunun goşistlikle ya da pekincilikle hiçbir ilişkileri yoktur. İşçilerin sınıfsal sağ duyusu onları hertürlü şabloncu propağandaya karşı uyanık davranmaya götürmektedir. Onlar bazı DİSK yöneticilerinin dürüst sendikacılıkla bağdaşmayan tutum ve davranışlarına, DİSK yönetiminin başlarına İGD'lileri bela etmesine karşı çıkmakla birlikte öteki şabloncu kutuba ya da ayağı yerden kesik sol sekterliğe kaymamışlardır. İşçiler ayağı Türkiye toprağına basan ve Türkiye gerçeklerine bilimsel sosyalizmin uygulanmasıyla varılan sentez olan gerçek sosyalist çizgiyi arayış içindedirler. Bağımsız ve yaratıcı tutumu benimseyen sosyalist çevrelere yakınlık duymaları bu yüzdendir.

İGD'lilerin, bazı DİSK yöneticilerinin de arka çıkmasıyla grevdeki fabrikalar önünde bir terör havası estirdiklerinden söz ettik. Gerçekten işçiler, herhangi bir siyasî eyilimi olmayan dışardan gelme akradaşlarıyle, yakınlarıyla bile görüştürülmemektedirler. Grev gözcülerinin ve fabrika önündeki öteki işçilerin kâğıt ya da tavla oynamaları serbesttir. Ama iki işçi başbaşa verip de grevle ilgili ya da genel politika ile ilgili sorunları görüşmeye başladılar mı yanlarında hemen bir İGD'li yerden bitip kulak misafiri oluyor. Ve lafa karışarak kendi görüşlerine azıcık olsun aykırı saydığı sözleri «DİSK'e ihanet» olarak nitelendiriyor. Oysa başbaşa verip konuşan iki işçi eli nasırlı DİSK üyesidir, onlara akıl öğretmeye kalkışan İGD'li ise pamuk elli bir aydın bozuntusudur ve DİSK üyesi değildir. Kurulan bu polis düzeni yalnızca fabrika kapılarını kapsamıyor. İşçiler evlerine giderken de izleniyorlar.

İşçilerin bu polis düzenine karşı tepkisi genellikle gülüp geçmek ve İGD'li akıl hocalarını alaya almak oluyor. Ancak estirilen bu sağlıksız hava sinirleri bozmakta tedirginlik yaratmaktadır.

İşçi saflarında huzursuzluğun başlıca nedenlerinden biri bazı DİSK Bölge Temsilcilerinin yönetime soldan muhalefet eden işçilerin listesini patronlara götürüp bunların işten atılmalarını sağlamalarıdır. Patron çok kez bölge temsilcisinin «goşist ya da Maocu» diye nitelendirdiği ama aslında dürüst sendikacılık özleminde olan ve bu uğurda mücadele eden bilinçli işçilerden oluşan bu listeleri göz önünde tutarak işten çıkartmaları yapmaktadır. Zaten bu, patronunda işine gelmektedir. Bilinçli işçilerin işten çıkarılması onun sömürüsünü kolaylaştırmaktadır. Ama patron bununla yetinmiyor. O, genelikle, bölge temsilcisininde rızasıyla çıkarılacak işçiler listesine yeni işçi adları da ekliyor. Bu işlemin DİSK'e bağlı iş yerlerinde yaygın olduğu bir gerçektir.

İşçi sınıfı davasına ihanetten başka bir şey olmayan bu gibi tutum ve davranışlar öyle bir durum yaratmıştır ki, bugün genellikle DİSK sözleşmeli fabrikalarda atanan baştemsilci ile o fabrikadaki gerçek işçi lideri aynı şahıs değildir. Bu durumun sürüp gitmesi DİSK'i kaçınılmaz olarak kötü sonuçlara sürükleyecek. İşçi sınıfımız Amerikancı sarı sendikacılığın karşısında yer alan DİSK'i, iktisadî mücadelesinde Türk-İş'e göre daha dürüst bir sendikacılığı temsil eden bir konfederasyon saymıştır. Ve hâlâ da saymaktadır. Ama bu durum sürerse saymıyacağı günler gelip çatacaktır. Biz bilinçli DİSK'li işçilerin bazı yöneticiler ve İGD'lilerin, patronlarında desteğiyle yaratmış oldukları terör havasını dağıtacaklarını ve DİSK içinde bir demokratik ortam yaratacaklarına inanıyoruz. Bu olmazsa DİSK'in bir ikinci Türk-iş durumuna düşmesi kaçınılmazdır.

Kazanan İşçi Sınıfıdır

(Baştarafı 16. Sayfada)

duğu gerçeğini kasıtlı olarak gözlerden gizlemişler, tüm sol muhalefete «Maocu» sıfatını yakıştırmışlar ve devrimci işçilerin ekmeği ile oynamışlardır, hem de patronlarla işbirliği yaparak. Maden-İş 4. Bölge kongresi buna karşı bir patlamadır. Bu kongrede bir şabloncu grup öteki şabloncu grubu alt etmiş değildir. Bu kongrede yenilen bellidir. Kazanan işçi sınıfıdır.

TONGUÇ ÖDÜLÜ YARIŞMASI DÜZENLENDİ

Köyle emekçisini sosyal alanda bilinçlendirme amaçlı,

Köylü tarafından benimsenmesi, okunması koşullu,

Konusu ve yazı türü serbest,

Bugünden geçerli altı ay süreli,

Birinciye 10.000, ikinciye 3.000, üçüncüye 1500, dördüncüye 1000, beşinciye 500 lira ödüllü

TONGUÇ ÖDÜLÜ YARIŞMASI

düzenlenmiştir. Herkese açık olan yarışmaya katılacaklar ayrıntılı açıklamayı dernekten isteyebilirler.

17 Nisan Köy Enstitülerini Sevenler Derneği
Hazan Sok. 5, Bostancı - İstanbul

ARŞİV İSTAV